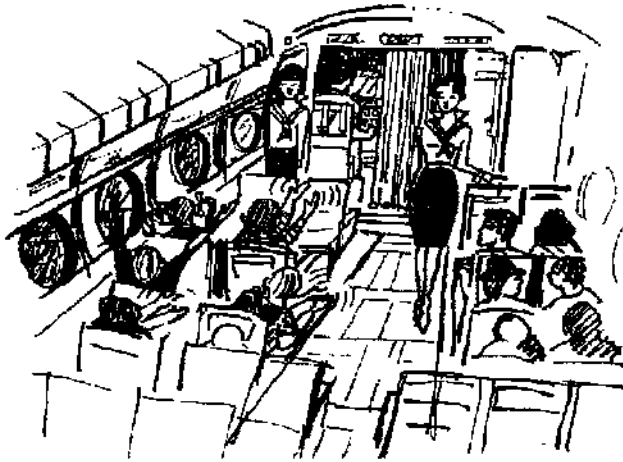

אנחנו נוסעים דישראל : במטוס

במטוס אומרים לנו :
" נא לשבת במקומותיכם ! "
" נא להדק את החגורה ! "
" בבקשה לא לעשן ! "

פתאום אנחנו שומעים רעש גדול והמטוס ממריא.
דיילת יפה באה ושואלת אם הכל בסדר.
בצוהוריים נותנים לנו ארוחה טעימה. הזמן עובר מהר ואחרי ארבע שעות מודיעים לנו שהמטוס עומד לנחות בשדה-התעופה "בן-גוריון" שבלוד.
הנוסעים שמחים ומתחילים לשיר בעברית :
"הבאנו שלום עליכם" ... "הבה נגילה" ... "הנה מה טוב ומה נעים" ...
הרבה אנשים מוחאים כף לטיים ולדיילות. זאת התודה שלהם על השרות היפה ועל הנסעה הנעימה.
בשדה התעופה שבלוד, כמו בצרפת, הרבה אנשים רצים עם מזוודות. כולם ממהרים. גם פה צריך לחכות בתור. הפקידים בודקים את הדרכונים ואת המזוודות שלנו ואנחנו, סוף-סוף, יוצאים משדה-התעופה החוצה. בחוץ, איזו הפתעה נעימה, הדוד יצחק, הדודה רחל, דניאל ויעל, הילדים שלהם, באים לקבל אותנו.
כשהדוד יצחק שואל אותי בעברית : " נו, דויד, מה נשמה ? " אז אני מרגיש שאני באמת בארץ-ישראל. איזו שמחה, אנחנו באמת בישראל !